

Biblická čtení:

2Mojžíšova 19, 2-8a: Vytáhli z Reffidimu, přišli na Sínajskou poušť a utábořili se v poušti; Izrael se tam utábořil naproti hoře. Mojžíš vystoupil k Bohu. Hospodin k němu zavolal z hory: „Toto povíš domu Jákobovu a oznámíš synům Izraele: Vy sami jste viděli, co jsem učinil Egyptu. Nesl jsem vás na orlích křídlech a přivedl vás k sobě. Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým. To jsou slova, která promluvíš k synům Izraele.“ Mojžíš přišel, zavolal starší lidu a předložil jim všechno, co mu Hospodin přikázal. Všechnen lid odpověděl jednomyslně: „Budeme dělat všechno, co nám Hospodin uložil.“

Římanům 5, 1-8: Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. A nejen to: chlubíme se i utrpením (soužením), vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.

Matouš 9, 35-10, 8: Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“
Zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vymítali a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Jména těch dvanácti apoštolů jsou: první Šimon, zvaný Petr, jeho bratr Ondřej, Jakub Zebedeův, jeho bratr Jan, Filip, Bartoloměj, Tomáš, celník Matouš, Jakub Alfeův, Tadeáš, Šimon Kananejský a Išariotský Jidáš, který ho pak zradil. Těchto Dvanáct Ježíš vyslal a přikázal jim: „Na cestu k pohanům nevstupujte, do samařské obce nechoďte; jděte raději ke ztraceným ovcím z lidu izraelského. Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očist'ujte, démony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“

Království kněží, královské kněžstvo

Málo dělníků, kteří by zvěstovali Evangelium, nadějnou zprávu o záchraně (spáse člověka). Stále se v církvi potýkáme s nedostatkem kněží. Jenže ono to Ježíšovo slovo nemluví jen o farářích. Když mluví Hospodin k Mojžíšovi, mluví o celém lidu izraelském, oni společně mají být pronárodem svatým, královstvím kněží. Onou žní je zvěstování spásy, ale já si také představuji, že církev a my v ní máme obrovská pole, lány možností a míst, kam je potřeba zasít. Jen vezměme svou náboženskou obec: školy, děti z nedělních setkání a kroužku během týdne, tábory, Domov na půl cesty Maják a Koruna, Domov pro seniory Sue Ryder, lidé bydlící v okolí sboru, nejbližší sousedé, sebe navzájem, včetně těch, kdo jsou „ztracené ovce ve své vlastní církvi“. Teprve tehdy se i pro každou a každého z nás stane žeň velká a pocítujeme nedostatek dělníků. Nejde jen očekávat vše od

pastýřů-kněží, všichni jsme dělníci. Musíme prosit, aby nám Duch Kristův objasňoval, jaké že to máme od něj obdarování a tím sloužit. Někdo myslí během týdne při svých povinnostech na ostatní ze sboru - nemocné i zdravé a podporuje je modlitbou v jejich týdenní práci. Někdo přidává více finanční a hmotné obětavosti, jak mu bylo dáno porozumět Božím Duchem. Někdo začal více číst Písmo a další četbu (ČZ, křesťanskou literaturu), protože mu Duch vložil do mysli touhu prohloubit svou víru a vztah k Bohu, někdo navštěvuje a telefonuje s potřebnými, někdo organizuje a připravuje výdej potravin potřebným, někdo peče hostie, někdo uklízí tak, aby sbor a fara byla příjemným místem setkávání, někdo pracuje s dětmi, vede dětské tábory ...

Ježíš posílá za svého života učedníky, je jich 12, jako je 12 kmenů izraelských. Touží po tom, aby se Izrael - jako celek - navrátil k Hospodinu a stal se znovu královstvím kněží, které se bude starat o ostatní národy a přivede je k Hospodinu. Kéž v nás Pán Bůh probudí onu touhu sloužit co nejširšímu okruhu lidí.

Po své smrti a vzkříšení posílá Ježíš učedníky již do celého světa. Známe tu větu na konci Matoušova evangelia, kterou používáme při křtech: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ Mezi těmi dvanácti učedníky jsou sourozenci – Petr a Ondřej, Jakub a Jan, dále jednotlivci Tomáš, Matouš, Filip, ale také Jidáš, který Ježíše zradil. Když se v našich církevních řadách objeví nějaký ten Jidáš (menší či větší), často to otřese naší důvěrou ve věrohodnost církve, někdy i samotnou osobní vírou. Myslím, že tady je pro nás povzbuzení, abychom nepropadali skleslosti, malověrnosti. Vždyť ani učedníci nebyli nijak znejistěni ve svém poslání, přestože měli mezi sebou zrádce. Samotný Ježíš Jidášovi nezabrání v jeho odporném činu, ale posílá ho vykonat, k čemu se pro peníze rozhodl. Když pak Jidáš pod výčitkami svědomí ukončí svůj život, Petr není bezradný, co si počít, ale připomíná slovy Žalmu (109,8) co udělají: „jeho pověření, ať převezme jiný“ (Sk 1,20-26). Losem pak vyberou Matěje.

Naše poslání není jiné, úkol se zdá obrovský, ale 12 učedníků dokázalo s vírou v Ježíše a s dary Ducha svůj úkol plnit; nyní je řada na nás.